

ה"ת 29629/10/23 - מדינת ישראל נגד רועי נמרוד מיזן

בית משפט השלום בעכו

ה"ת 29629-10-23 מדינת ישראל נ' מיזן

בפני כבוד השופט ראמי נ. נאסר
מבקשת: מדינת ישראל
נגד
משיב: רועי נמרוד מיזן

החלטה

1. מונחות לפני בקשת המבקשת **להארכת תוקף החזקת תפוסים ב- 180 ימים נוספים**, לפי סעיפים 23 ו- 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.
2. התפוסים מושא הבקשה שהם טל"ס חכם ושני דיסקים קשיחים, נתפסו ביום 06/07/2022 בעקבות חקירה פלילית המתנהלת נגד המשיב, במסגרת חיפוש אשר נערך בבית המשיב ובחצירו.
3. מועד החזקת התפוסים בידי המבקשת הוארך מעת לעת, כאשר בהחלטה שיפוטית מיום 19/07/2023 הוארך המועד להחזקתם עד ליום 20/10/2023. כך, לפי הבקשה אשר הוגשה ביום 19/10/2023.
4. המשיב חשוד בביצוע עבירות של הטרדה מינית, אימים, פגיעה בפרטיות והפרת הוראה חוקית.
5. לטענת המבקשת, נדרשת הארכה נוספת להחזקת התפוסים על מנת שיהיה ניתן להגיש את התפוסים ולהשתמש בהם בעת הגשת כתב אישום נגד המשיב.
6. במהלך הדיון שהתקיים בפני ביום 01/11/2023 חזר נציג המבקשת על הבקשה וציין כי תיק החקירה הועבר לעיון הפרקליטות לצורך בחינת חומר הראיות, וכיום ניתן לקיים שימוע, בכפוף למגבלות החדשות בעקבות המלחמה. נטען עוד, כי ביחס לטל"ס ומאחר והמשיב סירב למסור את הקוד לפתיחת המכשיר, לא ניתן היה לפרוץ אליו ובכל מקרה אי שיתוף פעולה כזה מצדיק קבלת הבקשה, וזאת בהתאם להלכה הפסוקה בעניין.
7. מנגד, עתר המשיב לדחיית הבקשה. נטען כי המבקשת מחזיקה בתפוסים זמן רב ללא הצדקה וכי יש בתפוסים

חומרים אשר אמורים לסייע למשיב בהגנתו ואף לפני קיום השימוע. נטען עוד, כי מכשיר הטלפון הוא ישן וכי המשיב שכח את הסיסמה.

8. עילת הבקשה העיקרית להארכת תוקף החזקת התפוסים, היא הבטחת אפשרות השימוש בהם לצורך הגשת כתב אישום וניהול הליך משפטי נגד המשיב. אשר על כן, עתרה המבקשת למתן ארכה בת 180 ימים נוספים.

9. נציג המבקשת הציג בפני במהלך הדיון מסמכים שונים לרבות כתב חשדות ומכתב יידוע לחשוד מיום 06/08/2023.

10. כידוע, הליכי תפיסה, החזקה ושחרור חפצים שנתפסו על ידי המשטרה, הם הליכים שגרתיים המתנהלים מדי יום ביומו בפני בתי משפט השלום והמחוזי (בש"פ 7992/22 **עדנאן נ' מדינת ישראל** (01/03/2023), להלן "**עניין נורי**"), והם מוסדרים בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן "**הפסד"פ**").

11. המקור הנורמטיבי לתפיסת חפצים בידי המשטרה מצוי בסעיף 32(א) לפסד"פ שזו לשונו: "**סמכות לתפוס חפצים - (א) רשאי שוטר לתפוס חפץ אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה, או כאמצעי לביצועה**".

סעיף 1 לפקודה מגדיר "חפץ" באופן רחב "לרבות תעודה, מסמך, חומר מחשב או בעל חיים". בהתאם לכך, המונח התפרש באופן רחב, כך שגם יתרת זכות בחשבון בנק יכולה להיחשב כ"חפץ" לצורך סעיף 32(א) לפקודה (בש"פ 5015/99 **התאחדות משפטנים בלתי תלויים נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(1) 657 (1999)).

12. לשונה של הוראת סעיף 32(א) מעלה, כי קיימות חמש חלופות העשויות, כל אחת, לשמש מקור סמכות לתפיסת חפץ, וזאת כאשר קיים יסוד סביר להניח אחד מאלה: באותו חפץ נעברה עבירה; עומדים לעבור עבירה; החפץ עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה; החפץ ניתן כשכר בעד ביצוע עבירה; או, ניתן כאמצעי לביצועה. כל אחת מן החלופות האמורות עשויה לשמש מקור נפרד לתפיסת חפץ, וכל אחת משקפת תכלית המיוחדת לה, אשר לשם השגתה נעשה שימוש בסמכות. איתורה של החלופה הרלבנטית, שלשם השגתה נתפס החפץ, חשובה לא רק לצורך בחינת השאלה האם המשטרה השתמשה כראוי בכוח הנתון בידיה, אלא גם לצורך התחקות אחר התנאים הראויים לצורך שחרור החפץ והחזרתו לבעליו בתקופת הביניים שבין מועד התפיסה לבין סיום הליכי החקירה או המשפט (להרחבה ראו: בש"פ 342/06 **חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** (12/03/2006), להלן "**עניין לרגו**").

13. הסמכות לשמירה על התפוסים מצויה בסעיף 33 לפסד"פ הקובע כי: "נתפס חפץ כאמור בסעיף 32, או הגיע לידי המשטרה חפץ שאחד התנאים האמורים בסעיף 32 חל עליו, רשאית המשטרה, בכפוף לאמור בסעיף 34, לשמרו עד אשר יוגש לבית המשפט".

14. הסמכות לשחרור התפוסים מצויה בסעיף 34 לפסד"פ הקובע כי: "על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח מישנה או בדרגה גבוהה מזו, דרך כלל או לעניין מסוים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט השלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת, כפי שורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו".

15. הוראה נוספת ורלוונטית מצויה בסעיף 35 לפקודה הקובע כי "אם בתוך שישה חודשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש כתב אישום בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית המשפט השלום, על פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע".

16. בית המשפט העליון בעניין לרגו עמד על התנאים שבהם ראוי לעשות שימוש בסמכות השחרור לפי סעיף 34 לפסד"פ, ועל השיקולים שיש לשקול בהקשר לכך, ופסק כי הסמכויות שמעניק החוק לגורמי אכיפת החוק לפעול כנגד אדם בטרם הכרעה משפטית בדבר אחריותו הפלילית טעונות קושי מובנה: מחד - ההנחה העומדת ביסוד מעצרו של אדם לצורך חקירה או עד תום ההליכים היא, כי קיים יסוד סביר להניח כי עבר עבירה פלילית. עוצמת ההנחה הזו משתנה עם התפתחות ההליך הפלילי. עוצמתה פחותה בשלב הראשון, וככל שההליך מתקדם והראיות נאספות, הולכת הנחה זו ומקבלת ביסוס נוסף. בהינתן הנחה זו במידת עוצמה משתנה, כאמור, עולה שאלת האיזון הראוי בין מידת הפגיעה ההכרחית בנחקר או בנאשם לצורך השגת תכליות הנועצות באינטרס הציבורי, לבין זכותו של אדם לממש את זכויות היסוד הנתונות לו בטרם הוכרע דבר אחריותו הפלילית. בגדרן של זכויות יסוד אלה עומדת, בראש וראשונה, הזכות לחירות האישית; בצידן ניצבת גם הזכות לקנין שמצאה אף היא את מקומה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

17. בית המשפט העליון הוסיף, כי כל עוד לא הוכרע דבר אשמתו של אדם, מצווה מערכת אכיפת החוק לשקול ולאזן בין חובת הגנה על זכויותיו החוקתיות של הנחקר או הנאשם לבין אינטרס הציבור שתכליתו להבטיח את בטחון הציבור, ואת תקינותו של הליך החקירה והמשפט מפני שיבוש אפשרי. בגידרו של האיזון הנדרש כאמור, מושם דגש על זכותו של האדם לחופש אישי כנגד שיקולים שבאינטרס הציבורי. ככל ששלבי ההליך הפלילי מתקדמים, כך עשויה נקודת האיזון פרי המתח שבין חלקי המשוואה, לסטות לכאן או לכאן. נקבע עוד, כי בצד

זכותו של אדם לחופש אישי עומדת גם זכותו לקנין, המקבלת ביטוי מיוחד במהלך הליך פלילי ביחס לחפצים של חשוד או נאשם (או צד שלישי) הנתפסים ומוחזקים בידי המשטרה בהקשר לחשד לביצוע עבירות. שיקולי האיזון הנדרשים לענין פגיעה בחירות האישית של נחקר או נאשם אינם בהכרח זהים לאלה החלים באשר לפגיעה בזכות הקנין, בשל עוצמתם השונה של זכויות יסוד אלה במידרג זכויות האדם. עם זאת, קווי הבחינה ומסגרת הניתוח החוקתי דומים אלה לאלה, בשל התכלית המשותפת העומדת ביסוד חובת האיזון: להגביל את מידת הפגיעה באדם - הן בגופו והן ברכושו, עד למינימום ההכרחי הנדרש להשגת האינטרס הציבורי. כך הוא לענין מעצר אדם, וכך הוא לענין תפיסת חפצים בטרם נשפט והורשע (ראו **עניין לרגו** לעיל).

18. יצוין, כי לאורך השנים הבהירה ההלכה הפסוקה כי לא הרי קיומה של עילה לתפיסת חפץ, בהכרח כדין המשך ההחזקה בו בידי המדינה. גם אם עשוי להתקיים מקור סמכות לתפיסת חפץ מלכתחילה, אין בכל מקרה עילה מתחייבת להמשך החזקתו בידי הרשות בטרם נסתיימו ההליכים המשפטיים, ועשויה לעלות השאלה האם נמצא אמצעי מידתי שיש בו כדי לאזן כראוי בין האינטרס הציבורי המבקש לשמור על פיקוח המדינה ביחס לחפץ, לבין זכותו של הפרט לממש את זכויותיו לגבי החפץ גם אם מימוש זה עשוי להיות כפוף למגבלות (רע"פ 1792/99 **גאלי נ' משטרת ישראל**, פ"ד נג(3) 312, 323 (1999), להלן "**עניין גאלי**").

19. מהאמור לעיל, עולה כי נדרשת בחינה כפולה: האם המשך החזקת התפוס בידי המשטרה משרת תכלית המשתלבת עם מקור סמכות לתפיסה; אם שאלה זו תיענה בחיוב, האם ניתן לשחרר את החפץ באופן ובתנאים ששיגו במשולב ובאורח מידתי ומאוזן את תכלית התפיסה, מחד, ואת מימוש זכות הקנין של הפרט מנגד.

20. אשר לתכליות התפיסה, נקבע בפסיקה כי שלוש תכליות עיקריות עשויות להצמיח מקור סמכות לתפיסת חפץ: תפיסה למטרת **מניעה** עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת **חילוט**; ותפיסה לצורך הצגת החפץ **כראייה** בבית המשפט (ראו **עניין לרגו** לעיל).

21. מסעיפי החוק הנ"ל וההלכה הפסוקה "**עולה כי חפץ ששוטר הוסמך לתפוס, רשאית המשטרה להחזיק ברשותה עד אשר יוגש כראיה לבית המשפט. זאת, בתנאי שאם לא הוגש כתב אישום בתוך שישה חודשים מיום התפיסה, או אם הוגש כתב אישום והחפץ לא הוגש כראיה במשפט - עליה להחזירו לאדם שמידינו נלקח. יחד עם זאת, מרגע שנתפס, לבית המשפט סמכות רחבה ליתן צווים לגבי התפוס, ובכלל זה להאריך את משך החזקתו מעבר לתקופה האמורה, להורות על שחרורו מידי המשטרה או לנהוג בו בדרך אחרת. בתוך כך, הן במהלך ששת החודשים הראשונים והן בתקופת ההארכה, אם ניתנה, רשאים המשטרה ואדם הטוען לזכות בחפץ לפנות לבית המשפט בבקשה ליתן צו לגבי התפוס" (ראו "**עניין נורי**" לעיל).**

22. **בעניין נורי** נפסק עוד כי על המשטרה - ועל בית המשפט בבואו להפעיל ביקורת שיפוטית מכוח הפקודה - לשוב ולבחון אם המשך החזקת התפוס נעשית כדין. תחילה, יש לבחון אם בנקודת הזמן הנוכחית קיים מקור סמכות המשולב עם תכלית, המאפשר להוסיף ולהחזיק בתפוס. ככל שהתשובה לכך חיובית, יש להוסיף ולבחון את מידתיות ההחזקה בנסיבות העניין, קרי, אם ניתן להשיג את התכלית שלשמה מוחזק התפוס בדרך אחרת, של "חלופת תפיסה" שפגיעתה בחשוד או הנאשם פחותה.

23. מן הכלל אל הפרט - נכון למועד הדיון בבקשה, לא הוגש כתב אישום כנגד המשיב. יחד עם זאת, התקופה המותרת על פי דין לאחזקת תפוסים הוארכה מעת לעת לפי החלטות שיפוטיות שהוצגו בפני במלהך הדיון.

24. אשר לבקשה שלפני ולאחר שנתתי את דעתי לטענות הצדדים בכתב ובעל-פה, נחה דעתי כי יש להיעתר לבקשה.

25. אמנם טרם הוגש כתב אישום נגד המשיב, אך החקירה והתקדמותה מלווים על ידי הפרקליטות כאשר בוצעו לא מעט פעולות לסיום החקירה ואף הוכן כתב חשדות ונשלח לאחרונה מכתה יידוע לחשוד.

26. זאת ועוד, ביחס לאי מסירת הסיסמה של מכשיר הטלפון, מקובלת עלי טענת המבקשת כי הדבר פועל לרעתו של המשיב.

27. על יסוד כל האמור, לא ניתן לקבוע כי פרק הזמן שחלף איננו סביר עד כי יש להורות מטעם זה על דחיית הבקשה. יחד עם זאת, ובשקלול כלל השיקולים שהבאתי לעיל, לרבות עוצמת החשד, קצב התקדמות החקירה, המועד בו עבר התיק לפרקליטות, ובהתחשב באפשרות להגשת כתב אישום ובסיכויי ההליך, ראוי לאפשר למבקשת להמשיך ולהחזיק את התפוסים שברשותה.

28. מנגד, לנוכח הפגיעה בזכות הקניינית של המשיב, ועל מנת לאפשר ביקורת שיפוטית אחר התקדמות הטיפול בתיק, ובאיזון שבין האינטרס הציבורי לאינטרס הפרטי של המשיב, אני מורה על הארכת תוקף החזקת התפוסים **ב- 90 ימים בלבד**, שמנינם מתום המועד של הארכת התפיסה האחרונה.

29. לפנים משורת הדין, אין צו להוצאות.

30. זכות ערר כדין לבית המשפט המחוזי.

31. המזכירות תמציא החלטתי לצדדים ותסגור את התיק במערכת.

ניתנה היום, כ"א חשוון תשפ"ד, 05 נובמבר 2023, בהעדר
הצדדים.